

RECENSIE ROEGZAND

Het zicht triomfeert in stoffig Roegzand

Gebeurtenis: première muziektheatervoorstelling *Roegzand*. **Gezien:** 12/5, boerenschuur Tweederdeweg Zuid 25, Nieuw-Buinen. **Publiek:** 450 (uitverkocht). **Nog te zien:** 14 keer t/m 5/6.

★★★☆☆

De Veenkoloniën. Je zal er in 2035 maar wonen als aardappels en jenever dagelijks het hoofdmenu vormen. Dan is het gebied, waar Drenthe en Groningen elkaar ontmoeten, een door aardbevingen en omvallende windmolens geteisterde woestijn die door de rest van het land is vergeten. Stug blijven een paar mannen en vrouwen – inclusief Poolse Bruid – hun kolonie Roegzand trouw. Tot de ontdekking van een motor die geen brandstof nodig heeft voor tweespalt zorgt onder De Blijvers.

Twee jaar na de debuutvoorstelling *Iemandsland* is het gelijknamige gezelschap terug in de schuur van twee gastvrije boerenfamilies. Opnieuw bedachten muzikant Bert Hadders, artistiek leider Carmen Schilstra en regisseur Michael Helmerhorst een muzikale theater-

voorstelling. Streekfiction op locatie, groots vormgegeven volksthater met droogkomische humor en een serieuze ondertoon.

„Zaand!”, schreeuwt oproerkraai-er Bauw (Hadders). „Zo ver astoe kinst kieken, in dit godvergeten laand.” Als Afrikaanse Toearegs of cowboys in een spaghettiwestern van Sergio Leone bezweert hij, samen met zijn bandleden Borg, Beer en Buunk, het overal aanwezige zand. Een dag na het bijwonen van de voorstelling komt het stof nog zwart uit de neus.

Het indrukwekkende decor en de vernuftige animatie- en videokunsten zijn een lust voor het oog. Anderhalf uur kijk je als toeschouwer naar de statische zandnederzetting. De verhaallijn, een script van Henri Overduin, zou de rest moeten doen. Daar gaat het toch wat mis, want *Roegzand* komt moeizaam op gang. Het is alsof het verstrekken van al die informatie via moderne beeldtechnieken om het voorgeschotelde drama te duiden, het uitdiepen van de karakters in de weg staat.

Erik Hartevelde is als Nachtkijker vertrouwd goed voor droge grappen. Arno van der Heyden zet de verstrooide Wurm neer. Maar pas als de patserige Speksneyder (Albert Secuur) op een kameel verschijnt met de bedoeling de brandstofloze motor te kopen, komt de boel tot leven. De lamledige en murw gebeukte ‘inboorlingen met achterdochtige blik’ krijgen een schop onder de kont dankzij het arriveren van het grootkapitaal. Met Akzo Nobel, Philips, Unilever, Shell en NAM en de strenge meesters van het fictieve Varko zijn er machtige gemeenschappelijke vijanden, al ligt verraad op de loer als bevrijding uit de woestijnen voor het grijpen is.

Of Blijvers blijven en het geschetste doembeeld voor de Veenkoloniën waarheid wordt? *Roegzand* heeft zand in de raderen, maar blijft overeind als goedmoedig schouwspel, een locatiehappening die gezien mag worden in de bonte uitvoering van een sympathiek *Iemandsland*.

PETER VAN DER HEIDE

Scène uit de voorstelling *Roegzand*. FOTO HARRY TIELMAN